

Konstrikta Boao, Brazilo

“Ĉu estis bele tie?”

La serpento reindikis la signon, kaj Hari plulegis: *Ĉi tiu specimeno naskiĝis en la zoo*. “Ha, mi komprenas — do, vi neniam vizitis Brazilon?”

Ĝuste kiam la serpento kapneis, ambaŭ eksaltis pro surdiga hurlo de malantaŭ Hari. “DADLI! S-RO DURSLI! VENU KAJ RIGARDU ĈI TIUN SERPENTON! VI TUTE NE KREDOS, KION ĜI FARAS!”

Dadli kiel eble plej rapide anasmarŝis al ili.

“Flanken, vi,” li diris, pugnante la ripojn de Hari. Surprizite, Hari forte falis al la betona planko. Kio poste okazis, okazis tiel rapide, ke neniu povis vidi — unu sekundon, Pirs kaj Dadli apogis sin ĉe la vitro, la postan sekundon, ili retrosaltis hurlante pro hororo.

Hari eksidis kaj singultis; la vitra antaŭo de la konstrikto ujo estis simple malaperinta. La serpentego rapide malvolvis sin, serpentumante eksteren sur la plankon — homoj tra la tuta rampulejo kriadis kaj komencis fuĝi al la elirejoj.

Kiam la serpento rapide glitis preter li, Hari povis ĵuri, ke mallaŭta, sibla voĉo diris, “Kaj ek al Brazilo... Dankon, amigo.^[3]”

La rampulejestro suferis pro ŝokiĝo.

“Sed la vitro,” li ripete diradis, “kie estas la vitro?”

La zoestro mem faris por onklino Petunjo tason da fortiga, dolĉa teo dum li ripetade pardonpetis. Pirs kaj Dadli povis nur sence babilaĉi. Al Hari ŝajnis, ke la serpento faris nenion krom ludeme mordeti apud iliaj kalkanoj dum ĝi preteriris, sed, reatinginte la aŭton de onklo Verno, Dadli jam rakontis, kiel ĝi preskaŭ demordis lian kruron, dum Pirs ĵuris, ke ĝi provis mortkunpremi lin. Sed plej malbone el ĉio, almenaŭ por Hari, estis kiam Pirs sufiĉe trankviliĝis por diri, “Hari parolis kun ĝi, ĉu ne, Hari?”

Onklo Verno atendis ĝis kiam Pirs estis foririnta de la domo antaŭ ol turni sin al Hari. Tiel kolera li estis, ke li preskaŭ ne povis paroli. Li sukcesis elbuŝigi, “Iru — ŝranko — restu — ne manĝoj,” antaŭ ol li falis sur seĝon kaj onklino Petunjo devis kuri por porti al li grandan porcion da brando.

Longe poste, Hari kuŝis en sia senluma ŝranko, dezirante havi horloĝon. Li ne sciias, kioma horo estas, kaj li ne povis certiĝi, ke la Dursloj jam dormas. Ĝis tiam, li ne povis riski ŝteliri al la kuirejo por iom da manĝaĵo.

Preskaŭ dek jarojn li loĝis ĉe ges-roj Dursli, dek mizerajn jarojn, tiel longe, kiel li povis memori, jam de kiam li estis bebo kaj liaj gepatroj mortis pro tiu aŭtokolizio. Li ne povis rememori esti en la aŭto kiam liaj gepatroj mortis. Foje, kiam li streĉis sian memoron dum longaj horoj en la ŝranko, li elvokis strangan vizion: blindigan fulmon da verda lumo kaj brulan doloron